

Odešli náhle a nečekaně. A scházejí nám

Náhle a nečekaně – čteme stále častěji na vývěskách smutečních oznámení příčinu úmrtí těch, kteří nás „předešli ve znamení víry a spí spánkem pokoje.“ I to je realita pandemie, v níž se již více než rok topíme. Není to jen dlouhý čas různých nepříjemných omezení, distanční výuky, zavřených papírnic, restaurací, divadel a kin. Je to také čas, kdy si stále více uvědomujeme, jak je náš život křehký.

Více než pětadvacet tisíc bílých křížů na Staroměstském náměstí v Praze symbolizuje současnou národní tragédii. Za všemi těmi křížky se skrývájí desetitisíce vdov a vdovců, rodičů, sirotků a všech, kterým tito zemřelí scházejí a budou scházet. Nejdou ni-

čím nahradit a budou chybět i těm, kdo se ještě ani nenarodili.

„Moc mi chybí dědeček,“ slýchávám už roky od své nejmladší dcery. Nikdy ho neviděla. Ani nemohla. Narodila se až řadu měsíců po jeho pohřbu. Od nejútlejšího věku však velmi silně vnímá, že jí tento chybějící člen rodiny schází. Podobně na tom jsou a budou další a další děti, vnuci a vnučky, o nichž nemáme my – zatím ještě živí – ani tušení, že mezi nás přijdou.

Vědomí toho, že nežijeme jen svůj osobní život, ale že jsme zde také pro druhé, nám může pomoci leckterá úskalí této doby vydržet. V dlouhém boji s virem máme šanci obstát s vírou,

Foto: Martina Řehořová/Člověk a Víra

ale také s pořádnou dávkou obezřetnosti a ohleduplnosti. Abychom tady mohli být pro ty, kdo tu jsou s námi, ale i pro ty, kteří mají přijít a ještě nepřišli.

Pavel Siuda